

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Пловдив, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Виктор Ас. Янков като разгледа докладваното от Велина Ем. Антонова Наказателно дело за възобновяване № 20245000600038 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по повод постъпило искане от осъдения, на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, за възобновяване на делото. В искането се сочи, че в хода на същото са били допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, като се релевират съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и 3 НПК – нарушения на материалния и процесуалния закон, както и явна несправедливост на наложеното наказание. В искането се съдържат и данни в подкрепа на заявените касационни основания. Претендира се за възобновяване на делото и отмяна или изменение на постановения съдебен акт.

В съдебно заседание пред настоящия съд се поддържат наведените доводи от страна на защитника на осъдения адв. Е. Б., редовно преупълномощен от адв. Д. М..

Прокурорът намира изложените в искането доводи за неоснователни и дава заключение за оставянето му без уважение.

Настоящият съдебен състав счита, че искането на осъдения за ревизия на цитирания съдебен акт (решение на ОС-Стара Загора, с който е била потвърдена присъдата на РС-Карлово) чрез отмяната или изменението му по реда на възобновяването, е процесуално допустимо, тъй като е подадено от процесуално легитимирана страна по смисъла на чл. 420, ал. 2 от НПК срещу съдебен акт, подлежащ на възобновяване съгласно визираните в разпоредбата на чл. 419, ал. 1 от НПК, в шестмесечния срок по чл. 421, ал. 3 от НПК, за искания на осъденото лице.

Разгледано по същество, искането е неоснователно, като претендираните нарушения на касационните основания не са налични в делото, чието възобновяване се търси чрез прилагането на извънреден способ за съдебен контрол.

С присъда № 26 от 03.04.2023 г. по НОХД № 3 28/2022 г. на РС–Казанлък подсъдимият С. П. С. е бил признат за ВИНОВЕН в това, че в периода 11.07.2020 г. до 16.07.2020 г. в гр. *, обл. *, с цел да набави за себе си имотна облага, е възбудил заблуждение у И. И. Х. от *, с което му е причинил имотна вреда в размер на 15 000 лева - престъпление по чл. чл. 209, ал. 1 НК, поради което на основание чл. 54 НК го е ОСЪДИЛ на ДВЕ ГОДИНИ лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на така наложеното на С. наказание лишаване от свобода е било отложено с изпитателен срок от четири години, след влизане на присъдата в законна сила.

Присъдата е била обжалвана пред Окръжен съд – Стара Загора, който с решение № 257 от 13.11.2023 г. по ВНОХД № 546/2023 г. е потвърдил съдебния акт на първата инстанция.

Не могат да бъдат споделени оплакванията на осъдения, изразени в подадената до съда по възобновяване молба, че решението и присъдата на първия съд са били постановени в нарушение на закона, при непълнота на доказателствата, необосновани с оглед на събраните доказателства и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при събирането и оценката на доказателствата, които са произтичат от некоректната преценка най-вече на показанията на пострадалия по делото, което е рефлектирало

върху осъдителните изводи.

Доводите във връзка с искането за възобновяване са неоснователни.

На първо място следва да бъдат разгледани тези, свързани с допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, мотивирани с превратно тълкуване на доказателствата по делото. В тази връзка предвид твърде общия характер на оплакванията на осъдения, е достатъчно да се каже, че настоящата инстанция намира, че оплакванията за съществено нарушение на процесуалните правила при проверка и обсъждане на събраните доказателства не намират подкрепа в данните по делото, тъй като съдилищата по същество са изпълнили задълженията си по чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК. Взели са решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като са се ръководили изцяло от закона. Първоинстанционният съд е направил обстоен анализ на гласните доказателствени средства (показания на всички свидетели, включително и тези на пострадалия, анализирал е и обясненията подсъдимия). От вниманието на съдилищата по същество не са убягнали и възникналите противоречия. Били са обсъдени и аргументите на защитата за наличието на всички елементи на престъплението. Всички доводи на защитата са били обект на внимание и обсъждане и в решенето на ОС. Последният е преценил особеностите на цялостното поведение на подсъдимия.

Видно от материалите по делото съдилищата са изпълнили всички свои задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 305 от НПК и чл. 339 от НПК, като са изложили подробни мотиви. Даден е бил и отговор на всеки един от изтъкнатите доводи.

Съгласно възприетото от инстанциите при престъплението измама деецът въздейства върху друго лице, което е адресат на неговото престъпно поведение и служи да осъществяване на престъпното увреждане на пострадалия. Адресатът извършва правно значима дейност, която по същество представлява унищожяема сделка. С нея пострадалият уврежда собственото си имущество или имуществото на трето лице. Измамата има за предмет всякакъв имуществен интерес и престъпен резултат - имуществено засягане на пострадалия, макар и при поставената от дееца субективна цел за имуществено облагодетелстване на себе си или на другото.

В посочения от инстанциите смисъл става въпрос за престъплението

измама – набавяне на имотна облага чрез умишлено възбуждане на заблуждение у пострадалия и причиняването на имотна вреда. В случая е било безспорно установено, че осъденият, с цел имотното си облагодетелстване, е въвел в заблуждение пострадалия, че ще му продаде 500 метални платна – покривна ламарина, причинявайки на пострадалия имотна вреда в следствие на създадените неверни представи. Осъденият от обективна страна е възбудил заблуждение у пострадалия именно относно възможностите си да му достави визираните материали, като тези негови активни действия са създали едно погрешно впечатление у пострадалия относно обективната действителност и същият е предоставил паричната сума от 15 000 лева. В този смисъл е реализирано имуществено разпореждане от страна на пострадалия, който е предоставил посочената сума в следствие на създадената невярна представа, като деецът е действал със субективната цел по имущественото си облагодетелстване, като именно това е и користната цел, присъща на това престъпление – да набави да себе си имотна облага. Осъденият не е имал никакво намерение да се задължи реално по „договорното правоотношение“, нито да изпълнява „престацията“ си, поради което изначално е действал с користна цел, като не е имал намерение да изпълнява обещаното. Не са били събрани никакви данни той да е имал и възможност да стори това, тъй като обективно нито е разполагал с 500 метални платна – покривна ламарина в *, както твърдял, нито е имал отношение към строителен обект – учебно заведение в *, в което са били извършвани СМР. Инстанциите са посочили, че от субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл, като деецът е съзнавал обществено опасния му характер, предвиждал е неговите обществено опасни последици и е целял настъпването им. Съзнавал е, че няма възможността да достави на пострадалия 500 метални платна, че въздейства върху неговото съзнание с цел да получи поисканата парична сума, като е съзнавал, че в резултат на създадените неверни представи, пострадалият се разпорежда с паричните си средства, като е целял имотното си облагодетелстване, съзнавайки и неизбежността на причиняването на вреда на пострадалия.

Поради изложеното, инстанциите са достигнали до извод, че осъденият е осъществил състава на престъплението по чл. чл. 209, ал. 1 НК. Действията на осъдения са били измамливи и са стояли в основата на осигуряването на

достъпа до паричната сума на пострадалия, която му е била преведена, за да изпълни „насрещната си престация“, като пострадалият е бил мотивирана от създадените неверни представи относно посочените вече по-горе обстоятелства, съобразно които е решил да направи имущественото разпореждане. Без значение за съставомерността на деянието се явява посоченото от защитата обстоятелство дали сумата е била предадена лично на дееца в брой или му е била преведена по банков път. Още повече, че съобразно спецификата на конкретното деяние, договорните отношения са били ползвани от дееца без намерение да се задължава по тях, но Законът за ограничаване на плащанията в брой е съдържал съответни ограничения за престиране на процесната сума в брой.

Не може да бъде споделено и разбирането на защитата, че в случая се касае не за престъплението измама, а за гражданската измама по чл. 29 ЗЗД. В случая обществената опасност на деянието, субективната му страна и неговите правни последици, не обуславят подобна интерпретация на случая.

Не намира опора в съдебната практика и другото оплакване на защитата, че се касае за гражданско-правни отношения, които следва да бъдат разрешени със средствата на гражданския процес. Съобразно цитираната и от инстанциите съдебна практика, при престъплението измама, както и в настоящия случай, деецът използва договорните отношения само като способ за измама, като поначало няма намерение да изпълнява задълженията си по тях (в този смисъл например решение № 1 от 01.02.2012 г. по н. д. № 2923/2011 г. на ВКС, II н. о., решение № 370 от 18.10.2011 г. по н. д. № 1771/2011 г. на ВКС, решение № 728 от 30.01.2003 г. по н. д. № 612/2002 г. на ВКС, I н. о. решение № 550 от 19.01.2009 г. по н. д. № 607/2008 г. ВКС, I н. а. решение № 309 от 08.07.2011 г. по н. д. № 1642/2011 г. на ВКС, 3 н. о., решение № 404 от 19.09.1995 г. по н. д. № 300/1995 г. на I н. о. на ВС, решение № 47 от 02.02.2011 г. по н. д. № 772/2010 г. на ВКС, 3 н. о., решение № 67 от 01.03.2011 г. по н. д. № 726/2020 г. на ВКС, I н. о., решение № 105 от 31.03.2009 г. по н. д. № 58/2009 г. на ВКС, 2 н. о., решение № 223 от 15.06.2009 г. по н. д. 197/2009 г. на ВКС, 2 н. о., решение № 308 от 25.06.2010 г. по н. д. № 232/2010 г. на ВКС, I н. о., решение № 704 от 03.10.2005 г. по н. д. № 1025/2004 г. на ВКС, 3 н. о., решение № 728 от 30.01.2003 г. по н. д. № 612/2002 г. на ВКС, I н. о. и други).

Освен горното, в случая защитата претендира, че пълното изпълнение не е достатъчно, за да се квалифицира поведението на осъдения като измама. В случая, обаче, инстанциите са установили конкретните причини за това изпълнение, които сочат на това, че процесното изпълнение е в резултат на измамливи действия на дееца. Фактът на превеждане на паричните средства по банкова сметка на дееца само по себе си не е от значение да се приеме липсата на измамливо намерение у осъдения, доколкото ако е изряден търговец в посочения от защитата смисъл той би следвало да е имал и възможност да изпълни поетите задължения или възстанови престараното, но не сторил това нито частично, нито със закъснение, нито се е установило да е бил правен ремонт на учебно заведение в *, чиито покривни платна да са се отзовали в *, още по-малко във визираните от дееца количества, което говори, че деецът е ползвал договорните отношения с измамлива цел без изобщо да се задължава по тях.

Що се касае до претендираната явна несправедливост на наказанието, са били взети предвид всички обстоятелства от значение за неговото определяне при условията на предвидената законова санкция, като същото е било наложено между минималната санкционна рамка от една година и средния размер на предвиденото наказание от три години и шест месеца при законоустановен максимум от шест години, при съобразяване с конкретните смекчаващи и отегчаващи отговорността на осъдения обстоятелства. Установените индивидуализиращи обстоятелства за личността на осъдения и за извършеното деяние, не са нито многобройни, нито изключителни, поради което законосъобразното определяне на наказанието лишаване от свобода на или под законоустановения специален минимум от една година е неоснователно. Във връзка с индивидуализация на наказанието окръжният съд е отчетел всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства без да надценява тежестта и значението на някое от тях за сметка на останалите. Нито съвкупно, нито само по себе си някое от отчетените обстоятелства не покрива изискването на чл. 55 от НК за изключителност и извънредност, доколкото не надхвърля типичните смекчаващи отговорността обстоятелства, нито пък по делото са били събрани доказателства за наличието на многобройни такива. Не са налице обстоятелства, които да не са взети предвид с оглед тяхната действителна тежест и значение за обществената опасност на деянието и дееца, като никое от тях не е ценено във

вреда на подсъдимия. Няма и очевидно несъответствие между стореното с целите по чл. 36 от НК, поради което не се налага да се проявява по-голяма снизходителност.

Предвид изложеното, липсват нарушения от поддържаните в искането за отмяна или изменение на въззивното решение и потвърдената с него присъда по реда на възобновяването, поради което същото е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Поради изложеното, Апелативен съд – Пловдив

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения С. П. С. за възобновяване на ВНОХД № 546/2023 г. на Окръжен съд – Стара Загора и НОХД № 328/2022 г. на Районен съд - Казанлък.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____